

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 284/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Júliusom Kvetánom, Štefánikova 1519/17, Humenné, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Co 63/2014 a jeho rozsudkom zo 4. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. mája 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] podnikajúceho pod obchodným menom: [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalobca“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Co 63/2014 a jeho rozsudkom zo 4. marca 2015.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení žalobcu v súdnom spore proti žalovanému - Železnice Slovenskej republiky, Klemensova 8, Bratislava (ďalej len „žalovaný“), o náhradu škody a nemajetkovej ujmy vedenom na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 34 C 108/2002. Okresný súd rozsudkom z 26. novembra 2013 *„žalobu o náhradu ušlého zisku za obdobie od 1. 8. 1998 do 30. 6. 2000 zamietá. Vo zvyšku nárok žalobcu o náhradu ušlého zisku vylučuje na samostatné konanie. Žalobu o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 500 000 Sk (16 596,96 €) zamietá.“*. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 Co 63/2014 zo 4. marca 2015 tak, že *„Potvrďuje rozsudok v zamietajúcich výrokoch.“*

3. Podľa názoru sťažovateľa *„krajský súd a okresný súd v odôvodneniach... rozsudkov jasne a zrozumiteľne nedali odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. mojich nárokov a obranou žalovaného... v dôsledku uvedeného tieto súdy sa nesprávne právne vysporiadali so skutkovým stavom... a odôvodnenie ich rozhodnutia nie je presvedčivé“*.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol nálezom, ktorým vysloví, že krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 Co 63/2014 zo 4. marca 2015 porušil jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Navrhol zrušiť namietaný rozsudok krajského súdu a ten mu vrátiť na ďalšie konanie. Súčasne žiadal o náhradu trov právneho zastúpenia *„v sume 426,12 €“*.

5. Ako dôkazový materiál sťažovateľ okrem iných písomností predložil aj rozsudok okresného súdu č. k. 34 C 108/2002-709 z 26. novembra 2013 a namietaný rozsudok krajského súdu č. k. 1 Co 63/2014-763 zo 4. marca 2015.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

9. Predmetom sťažovateľovej sťažnosti je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou a dohovorom (body 1 a 4) postupom krajského súdu a jeho rozsudkom sp. zn. 1 Co 63/2014 zo 4. marca 2015.

10. Podstatou námietok sťažovateľa boli tvrdenia o neopodstatnenosti faktických a právnych záverov krajského súdu (pozri bod 3), najmä nedostatočne zistený skutkový stav a v dôsledku toho aj nesprávne právne závery. Tým podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu ním označených práv (body 1 a 4).

11. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

12. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa rozsudkom č. k. 1 Co 63/2014-763 zo 4. marca 2015 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy, resp. dohovoru.

13. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na neho nadväzujúce právne závery. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd oboznámil výsledky konania prvostupňového súdu, ktorý *„Napadnutým rozsudkom... zamietol žalobu v časti o náhradu zisku... ako aj v časti o zaplatenie nemajetkovej ujmy a v prevyšujúcej časti návrh žalobcu na náhradu ušlého zisku vylúčil na samostatné konanie...“*

Týmto rozsudkom rozhodol súd prvého stupňa o peňažnom nároku žalobcu titulom ušlého zisku a nemajetkovej ujmy.

Pri rozhodovaní vychádzal súd prvého stupňa zo zistenia, že účastníci uzatvorili dňa 21.12.1996 zmluvu o nájme nebytových priestorov, predmetom ktorej bol nájom objektu zastávky [REDAKOVANÉ], na základe ktorej sa žalobcovi ako nájomcovi odovzdalo do prenájmu 798,57 m² podlahovej plochy objektu. Ďalej žalobcovi sa dalo do bezplatného prenájmu [REDAKOVANÉ]. Žalovaný ako prenajímateľ sa zaviazal, že uvedené nehnuteľnosti dá žalobcovi ako nájomcovi do prenájmu ihneď akonáhle budú uvoľnené, t. j. po ich presťahovaní do vhodných priestorov, najneskôr do 30.6.1997. Svedok [REDAKOVANÉ], ktorý so žalobcom ako nájomca zmluvu zavrel v konaní uviedol, že zmluva dňa 21.12.1996 bola riadne uzavretá. Priestory, ktoré boli obsadené železničnými zložkami a majú byť predmetom prenájmu najneskôr do 30.6.1997 boli bufet, sklad, manipulácia, predsieň, sprcha, predsieň, WC, sklad, šatňa upratovačiek, dielňa, výmenníková stanica, strojovňa, upratovačka. Takto vymedzený nájomný vzťah bol jeho účastníkmi rešpektovaný a nájomná zmluva bola platne uzavretá.

Na základe uvedených zistení a po vykonanom dokazovaní dospel súd prvého stupňa k záveru, že nebytové priestory mali byť v zmysle nájomnej zmluvy odovzdané žalobcovi do nájmu do 30.6.1997, preto žalobcovi začala plynúť subjektívna premlčacia doba na náhradu ušlého zisku od 1.7.1997 a nárok je premlčaný od 30.6.1999. Objektívna premlčacia doba začala plynúť od 1.7.1997 a nárok na náhradu ušlého zisku je premlčaný od 30.6.2000. Žalobca uplatnil svoj nárok na súde dňa 22.7.2002, t. j. po uplynutí objektívnej a subjektívnej premlčacej doby. Na vznesenú námietku premlčania bol preto súd povinný prihliadnuť. Žalobca požiadal ušlý zisk za obdobie od 1.8.1998 do 1.8.2002 v sume 1 589 744 Sk za obdobie od 1.8.2002 v sume 33 119,70 Sk a úroky z omeškania vo výške 0,05 % za každý deň omeškania z celého ušlého zisku. Ušlý zisk za obdobie od 12.2001 do 1.8.2002 vo výške 2,439.222,-Sk a za obdobie od 1.8.2002 sumu 135.546,-Sk a úroky z omeškania. Nárok žalobcu na zaplatenie ušlého zisku za obdobie od 1.8.1998 do 30.6.2000 vo výške 761.752,-Sk t.j. v sume 25.285,53 eura (397.436,-Sk: 12 = 33.120,-Sk za mesiac x 23 mesiacov) je premlčaný, preto súd žalobu čiastočne zamietol. V prevyšujúcej časti o náhradu ušlého zisku súd vylúčil žalobu na samostatné konanie, lebo vo veci je potrebné vykonať ďalšie dokazovanie.

Po vyhodnotení vykonaných dôkazov dospel súd prvého stupňa k záveru, že nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vyčíslený v sume 16.596,95 eura je nedôvodný. Podľa názoru súdu žalobca nepreukázal, že došlo k poškodeniu jeho dobrého mena, ani dobrého mena firmy vo vzťahu k okoliu ani vo vzťahu k úradu (štátnemu dráhovému úradu, pracovisko Košice), zamestnanci úradu pre reguláciu železničnej dopravy a špeciálneho stavebného úradu - úradu pre reguláciu železničnej dopravy uviedli, že úrad ani neskúmal, či subjekt ktorý bol označený za neplatiča skutočne neplatičom bol. Úrad z tohto nevyvodzoval žiadne závery a nebola to ani relevantná skutočnosť, pre posudzovanie zmeny účelu prenajatých priestorov podľa nájomnej zmluvy. Pre zamestnancov úradu bolo podstatné to, že prenajímateľ vyslovil nesúhlas so zmenou účelu prenajatých priestorov, lebo bolo na vlastníčkovi stavby, či súhlasí alebo nesúhlasí so zmenou. Úrad mal naďalej voči žalobcovi a jeho firme úctu a žiadnym spôsobom to nespochybňoval. V tejto súvislosti poukázal súd na svedeckú výpoveď svedka [REDACTED], ktorý na pojednávaní uviedol, že žalobca prestal uhrádzať niektoré záväzky voči

žalovanému a to médiá, preto im obom bola žalovaným doručená výpoveď z nájmu nebytových priestorov. Podľa jeho názoru, ak by žalobca bol prejavil snahu so žalovaným riešiť nezaplatené médiá, žalovaný bol ochotný situáciu riešiť a nemuseli z týchto priestorov odísť.

Z uvedených dôvodov súd žalobu o zaplatenie nemajetkovej ujmy zamietol. “

V ďalšej časti odôvodnenia krajský súd oboznámil odvoláciu argumentáciu sťažovateľa a stanovisko žalovaného k nemu:

„Proti tomuto rozsudku v zamietajúcich výrokoch podal včas odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady ušlého zisku rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a v napadnutej časti o nepriznaní mu majetkovej ujmy toto zmenil a priznal mu nemajetkovú ujmu a zároveň aby zmenil rozsudok vo výroku ktorým súd vylúčil časť jeho nároku o náhradu ušlého zisku na samostatné konanie. V odvolaní uviedol, že ak súd prvého stupňa priznal premlčanie od 1.8.1998 do 30.6.2000 tak toto rozhodnutie súdu nemá oporu vo vykonanom dokazovaní - uvedenom písomnom prejave žalovaného zo dňa 1.8.2013. Je toho názoru, že súd prvého stupňa nemal právo zmeniť vôľu žalovaného, ktorou sa domáhal premlčania za obdobie, ktoré určil od 30.6.1999. Má za to, že v zmysle prejavu žalovaného došlo k premlčaniu jeho práva na náhradu ušlého zisku v období od 1.7.1999 do 30.6.2000 – a teda jeho žalobný návrh na náhradu ušlého zisku nie je premlčaný za obdobie od 1.8.1998 do 30.6.1998 a za obdobie od 1.7.2000 do 31.3.2003. Vylúčenie vo zvyšku jeho nároku na náhradu škody považuje za nielen za nedôvodné ale aj v rozpore s platným procesným postupom, ktorým sa súd prvého stupňa neriadil. Keďže až do vyhlásenia uznesenia skončenie dokazovania súd prvého stupňa sa zaoberal aj jeho nárokom na náhradu ušlého zisku, podľa jeho názoru nie je právne možné, po uznesení o skončení dokazovania vylúčiť tento žalobný nárok na samostatné konanie s odôvodnením, že vo veci je potrebné vykonať ďalšie dokazovanie. Má za to, že tento postup súdu prvého stupňa je v rozpore s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 25.4.2013 č.k. 4Co 223/2010, ktorým mu bolo uložené odstrániť vytýkané pochybenia. Ďalej bol toho názoru, že súd prvého stupňa zamietol jeho žalobný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy s odôvodnením, že nebolo preukázané splnenie predpokladov na ochranu osobnosti, uvedené dôvody súdu prvého stupňa nemajú

oporu vo vykonanom dokazovaní. V tejto súvislosti poukazuje žalobca na list žalovaného zo dňa 23.12.1999 adresovaný Štátnemu dráhovému úradu - pracovisko Košice ako Špeciálnemu stavebnému úradu vo veci správneho konania pred týmto úradom. Bez akéhokoľvek dôvodu, mimo rámec tohto správneho konania zaslal o ňom ako podnikateľskom subjekte nepravdivé a osočujúce údaje tým, že ho v tomto liste označil za neplatiča, ktorý si neplní svoje povinnosti vyplývajúce mu z postavenia nájomcu - že má finančné podlžnosti voči prenajímateľovi. V konaní pred súdom prvého stupňa žalovaný žiadnym relevantným dôkazom nepreukázal, že ku dňu 23.12.1999 neplnil si svoje povinnosti nájomcu a že mal nejaké finančné podlžnosti voči prenajímateľovi. V konaní predkladal rôzne faktúry mu adresované, ale ani v jednom prípade nepreukázal, že do 23.12.1999 neuhradil nejakú relevantnú faktúru, t.j. faktúru ktorú má žalovaný vedenú vo svojom účtovníctve. Je teda zrejmé, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno, že mal nejaký účtovný dlh voči nemu k 23.12.1999. V tejto súvislosti poukázal na výpovede svedkov [REDACTED] a [REDACTED]. Z výpovede dvoch svedkov je zrejmé, že takýto nepodložený útok voči jeho osobe ako podnikateľovi nemohol a ani nemal negatívnu odozvu uvedením svedkov voči nemu len preto, že ich vzťahy pred 23.12.1990 boli natoľko korektné a vo vzájomnej úcte, že takéto doslovné osočovanie nemohlo otriast' ich vzájomnú úctu. Uvedená skutočnosť však nič nemení, že takýto zavinený zásah do jeho osobnej integrity mohol aj naďalej môže znížiť jeho vážnosť u iných zamestnancov ŠDU, teraz Úradu pre reguláciu železničnej dopravy. Má za to, že nepravdivé informácie o ňom ako fyzickej osobe, že je neplatič voči inému podnikateľskému subjektu - žalovanému bol aj naďalej spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo narušenie jeho práv na ochranu jeho osobností.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Uviedol, že v plnom rozsahu súhlasí s rozhodnutím súdu prvého stupňa a má za to, že tvrdenia žalobcu uvedené v odvolaní sú účelové, s cieľom zvrátiť rozhodnutie súdu vo svoj prospech, avšak ničím nepodložené a neopodstatnené.“

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„Na základe podaného odvolania odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v zamietajúcich výrokoch a konanie mu predchádzajúce podľa § 212 ods. 1,3 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 v spojení s § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Odvolací súd je v prejednávanej veci toho názoru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci ak reagujúc na vznesenú námietku premlčania dospel k záveru, že nárok uplatnený žalobcom je čiastočne premlčaný, ktorý následne aj správne právne posúdil ak v uvedenej časti žalobu zamietol. Ani počas odvolacieho konania nedošlo k zmene skutkového ani právneho stavu, preto odvolací súd na skutkové zistenia a na právne normy ktoré v súvislosti s premlčaním uviedol súd prvého stupňa, súd poukazuje a v celom rozsahu sa s nimi stotožňuje.

K odvolaniu žalobcu je potrebné uviesť, že súdna prax aj právna teória pod premlčaním rozumie máme uplynutie doby stanovenej v zákone na vykonanie práva. Znamená výrazné oslabenie subjektívneho práva účastníka, keďže premlčaním síce jeho nárok nezaniká, nemôže byť však súdom priznaný, ak povinný pred súdom čelí uplatnenému právu námietkou premlčania. Nárok oprávneného účastníka trvá aj naďalej, stáva sa však prostredníctvom súdu nevymáhateľným. Právna úprava premlčania tým sleduje cieľ čeliť vzniku a existencii dlhotrvajúcich práv a povinnosti často sprevádzaných aj ich určitou neistotou, nejasnosťou a pochybnosťou. Možno teda povedať, že povinnému subjektu je poskytnutá námietka premlčania ako účinná možnosť jeho ochrany pred uvedenými negatívnymi dopadmi dlhotrvajúcich občianskych subjektívnych práv.

V prejednávanej veci žalovaný dôvodne vzniesol námietku premlčania časti žalobcom uplatneného nároku, preto správne postupoval súd prvého stupňa, ak na vznesenú námietku prihliadol a v časti žalobcom uplatnený nárok od 1.8.1998 do 30.6.2000 zamietol. Niet pochyb o tom, že žalobca v uvedenej časti nárok uplatnil po uplynutí subjektívnej premlčacej doby.

Za dôvodné nemožno považovať odvolanie žalobcu ani v časti zamietajúceho výroku, ktorým súd zamietol jeho nárok na nemajetkovú ujmu.

K vzniku občianskoprávných sankcií za nemajetkovú ujmu spôsobenú zásahom do osobností fyzickej osoby podľa § 13 Občianskeho zákonníka musí byť ako predpoklad

zodpovednosti splnená podmienka existencie zásahu objektívne spôsobilého vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu buď v porušení alebo len ohrození osobnosti fyzickej osoby v jej fyzickej a morálnej integrite. Tento zásah musí byť neoprávnený (protiprávny) a musí tu byť zistená existencia príčinnej súvislosti medzi týmto zásahom a neoprávnenosťou (protiprávnosťou) takého zásahu. Nenaplnenie ktoréhokoľvek z týchto predpokladov potom vylučuje možnosť nástupu sankcii podľa ust. § 13 Obč. zákonníka.

Ak je zásah do osobnosti fyzickej osoby, konkrétne zásah do jej cti, v skutkových tvrdeniach znevažujúci, difamujúcej povahy, dôvod vylučujúci neoprávnenosť zásahu je spravidla daný (pôvodca tohto zásahu nebude zodpovedať) vtedy, ak preukáže, že uvedené skutkové tvrdenia sú pravdivé - tzv. dôkaz pravdy. V zásade nemôže byť preto poskytnutá občianskoprávna ochrana cti proti difamujúcim tvrdeniam, ktoré sú pravdivé. Pre dôkaz pravdy vylučujúci neoprávnenosť postačuje, ak je preukázaná pravdivosť podstatnej časti tvrdenia. V judikatúre sa presadil názor, že významné musí byť vždy to, aby celkové vyznenie určitej informácie zodpovedalo pravde. Inak povedané, stačí aby pravdivá bola podstatná časť tvrdenia

Žalobca v konaní uplatňoval nárok na nemajetkovú ujmu, ktorý odôvodňoval tým, že žalovaný v rámci správneho konania vedeného na Štátnom dráhovom úrade, pracovisko Košice vo svojom písomnom podaní uviedol, že si neplní povinnosti vyplývajúce z uzatvorenej nájomnej zmluvy a má finančné podlžnosti voči Železniciam Slovenskej republiky. Bolo preto povinnosťou žalovaného v konaní podať dôkaz pravdy o tom, že žalobca má voči nemu podlžnosti. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd, že súd prvého stupňa pri rozhodovaní o tomto nároku žalobcu správne vychádzal z výpovede svedka [REDACTED], ktorý potvrdil žalovaným uvedenú skutočnosť, že žalobca prestal uhrádzať niektoré záväzky voči žalovanému a bola im preto obom doručená výpoveď z nájmu nebytových priestorov. Za takejto situácie je preto správny záver súdu prvého stupňa, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnený žalobcom je nedôvodný.

Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že nie sú dané žalobcom uvádzané odvolacie dôvody, preto odvolací súd napadnutý rozsudok v zamietajúcich výrokoch ako vecne správny potvrdil.“

14. Ústavný súd zastáva názor, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

15. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

16. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia

všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

17. Ústavný súd v závere poznamenáva, že dôvody uvedené krajským súdom v napadnutom rozhodnutí sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

18. Vychádzajúc zo zistených skutočností, ako aj z konštantnej judikatúry ústavného súdu spojenej s posudzovaním dodržiavania zásad spravodlivého procesu, dospel ústavný súd k záveru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

19. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd nepovažoval za dôvodné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa (bod 4).

20. Nad rámec už uvedeného ústavný súd ešte poznamenáva, že sťažovateľ neuviedol žiadnu ústavne významnú argumentáciu o porušení označeného článku ústavy, resp. dohovoru, ktorá by bola spôsobilá ovplyvniť už prezentované právne závery ústavného súdu (pozri tiež bod 17 – ústavný súd nie je ďalšou opravnou inštitúciou v systéme všeobecného súdnictva).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2015